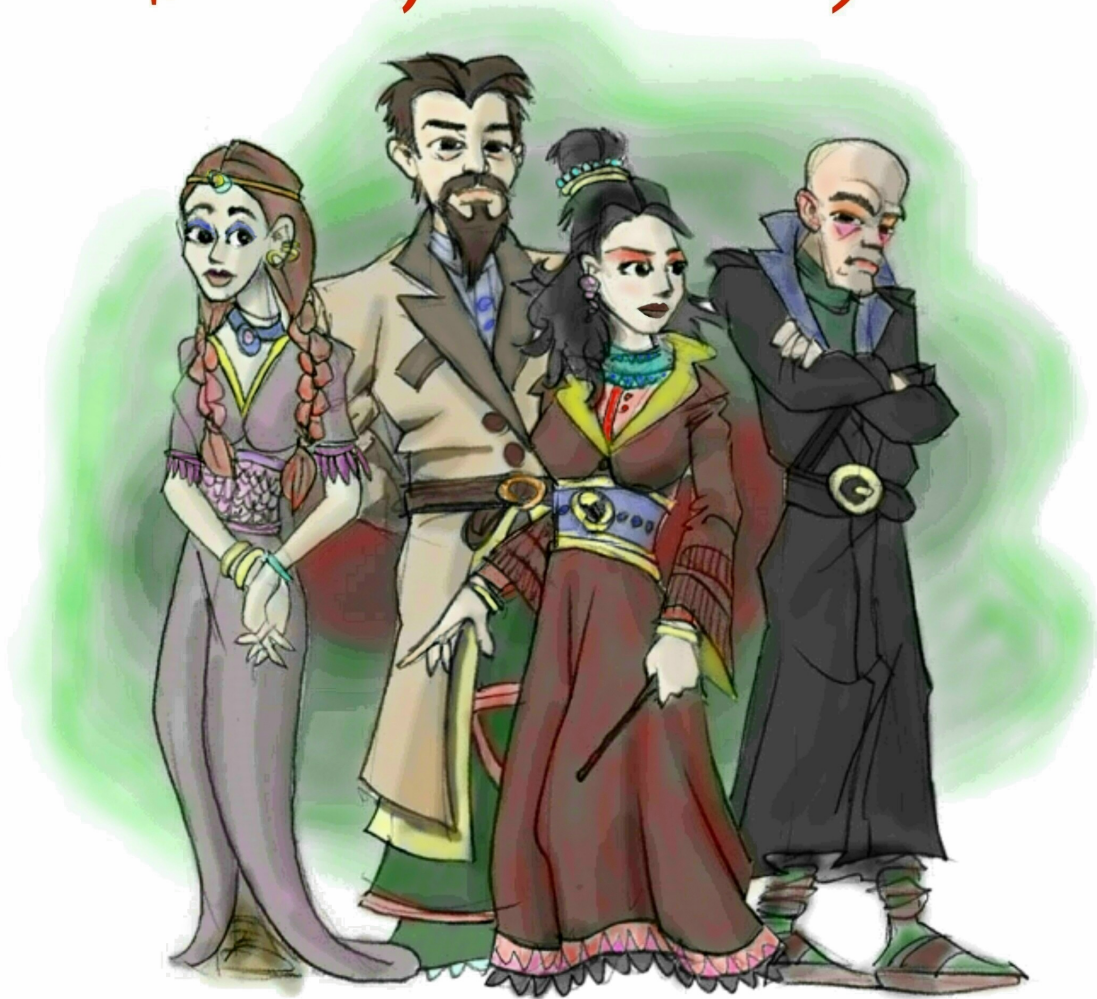

Merlijn's Geschenk

G. NORMAN LIPPERT

Gebaseerd op de karakters en wereld van J.K. Rowling

Merlijn's Geschenk

Een Oprichters Kerstverhaal.
Door G. Norman Lippert.
Opgedragen aan al mijn vrienden bij het Grotto Keep Forum

Vertaling: Jos Berghenegouwen

ier figuren. Twee mannen en twee vrouwen, schreden

de Grote Zaal in, bewegend door de massa door elkaar lopende leerlingen die een plek zochten aan de lange tafels.

‘Het lijkt wel of deze feestdagen ieder jaar vlugger komen vind je niet?’ verkondigde de langste man met een puntsikje. ‘Je zou bijna gaan geloven dat een zeker heksenexperiment met tijd een nogal fataal resultaat had.’

‘Je zult dat ook nooit met rust laten, is het niet, Goderic?’ zei de vrouw met donker haar en een gladde blauwe jurk met een bescheiden glimlach. ‘Ik ga dat apparaat een dezer dagen perfectioneren. En jij zult op zeker de eerste zijn om me te bedanken als ik zover ben.’

De statige vrouw met gevlochten roodachtig haar vroeg, ‘Hoe ga je het ook al weer noemen, Rowena? Ik vergeet het steeds.’

‘Ik geloof dat de term “Tijdverdrijver” was voorgesteld,’ bemoeide de serieuze, kale, tovenaarsvrouw zich er, iets hooghartig, mee. ‘Iets waar ik sterk op tegen ben, omdat het literaire onzin is. Niets “verdrijft” tijd.’

Een donkerharige vrouw, Rowena Ravenklauw, bitste terug. ‘Het is niet de vraag hoe het apparaat de tijd beïnvloed Zalazar. Het is een beschrijving van hoe het apparaat werkt. Eenvoudige draaien van het effectief betoverd element –’

‘Als ik mij niet vergis,’ onderbrak Goderic Griffioendor zachtjes, zijn hand op Rowena Ravenklauw’s schouder leggend toen ze het podium beklommen naar de rijk gevulde tafel. ‘Er is een traditie hier te zien, is het niet?’

‘Dat is er zeker,’ beaamde Helga Huffelpuf, de grote vrouw met de vlechten, die plaats nam.

‘Artifex?’

Een magere jonge man met nogal dikke lippen en uitpuilende ogen, sprong aan het eind van de tafel, waar hij een uur had gewacht, op. Zijn dijen stootte tegen de tafel en hij greep naar zijn glas water toen die begon om te vallen.

‘Ja! Mevrouw Huffelpuf. Ik ben hier.’

‘Wees zo vriendelijk ons op onze recentste prestaties van kerstdiensten te vergasten, indien je wilt.’

Artifex haalde een rol uit zijn mantel tevoorschijn en, nog altijd staand, rolde hij deze over de tafel uit. Hij leunde er naar over en tuurde.

‘Beginnend met tien jaar terug,’ zei hij en begon voor te lezen, ‘terwijl ze nog net bekomen waren van feestelijke verwennerijen, reisden de oprichters naar een nabij gelegen boerenhut met aan te reiken, rijke gaven, wat resulteerde in begeesterde liederen door de boer, tesamen met zijn familie en bureu. Zwadderich protesteerde beleeft. Bij de feestelijkheden van het volgende jaar beloofden de oprichters een jaaropbrengst, ter ondersteuning van het bouwen van een Dreuzel handelswinkel. Zwadderich protesteerde beleeft...’

‘Ja, ja,’ zuchtte Goderic Griffoordor wuivend met zijn hand. ‘Maar wat zullen we dit jaar doen? Ik beken, dat ik zin heb in iets een beetje anders. We zijn gewent om veel van wat we hebben te geven, in plaats van het aanbieden van onze vaardigheden. Is dit niet precies het trekje, dat we leren waar we af willen?’

‘Het is inderdaad het trekje, dat we leren waar we af willen,’ reageerde Zwadderich gladjes.

Rowena Ravenklauw knikte heftig, haar wijnbokaal neerzettend. ‘Goderic heeft volkomen gelijk. Het is lang geleden, dat we onze vaardigheden voor een zaak hebben onthuld. Hebben we niet altijd gezegd, wie kan, doe en zij die niet kunnen -’

‘Zeg het alsjeblieft niet,’ kreunde Helga Huffelpuf, ‘maar wat gaan we nu doen?’

Op dat moment schoten, met een galmende dreun en een golf koude lucht, de achterdeuren van de Grote Zaal open. Een figuur schreed erdoor, verschijnend vanuit een wolk van dwarrelende sneeuwvlokken.

Op het podium keek Zalazar Zwadderich minachtend. ‘Sommigen kunnen zich eenvoudig niet beheersen om een dramatische entree te maken, is het niet?’ Hij keek op toen de grote figuur, een man in bont met een dik hoofddekseel en met een gouden baard die zijn borst bedekte, het podium beklom.

‘Merlinus,’ verkondigde Goderic Griffoordor, stijfjes opstaand om de nieuwkomer te begroeten. ‘Wij waren er niet van op de hoogte, dat u in de buurt van ons rijk was. Welkom.’

De grote man knikte met een onbewegelijk gelaat.

‘Dank u, Oprichters, maar ik verschijn deze nacht niet om deel te nemen aan uw feestelijkheden. Ik kom met nieuws wat van groot belang is, van de Koning zelf.’

‘Koning Trebelboom?’ zei Rowena Ravenklauw met een licht opkrullende lip. ‘Waarom zouden we ons bezig houden met de woorden van een leeg boegbeeld? Hij is geen ware koning van de toverwereld en zelfs hij weet dat Zweinstein College bestaat als een eigen staat.’

‘Mijn bron is niet Trebelboom,’ zei Merlijn met zijn lage rommelende stem. ‘Mijn bron is de Koning.’

Er viel een stilte toen alle ogen aan de tafels op hem gericht werden. Uiteindelijk zei Helga Huffelpuf zachtjes, 'Kreagle?'

'Belachelijk,' stelde Zalazar Zwadderich vlak, en nam een teug van zijn wijn. 'Kindervertellingen. Koning Kreagle, Eerste Koning van de tovenaarswereld, is al lang dood, zoals we allen weten.'

'Niet iedereen weet het,' corrigeerde Helga Huffelpuf zachtjes. 'En velen geloven in dit sprookje, buiten alleen de kinderen, zoals je heel goed weet.'

Goderic Griffoendor keek nauwkeurig naar de nieuwkomer.

'Ben je daar echt zeker van, Merlinus? Het zal geen schok voor je zijn, dat onze trouw en geloofwaardigheid nogal in twijfel getrokken worden. Dit lijkt een bijzonder vergezocht verhaal.'

Merlijn knipperde niet. 'Ik zie hem niet zo vaak, maar ik ken hem als ik hem ontmoet. Hij is moeilijk te missen. Hij is bekend met jullie traditie en hij trakteert jullie op een missie, een die voor het grootste deel waardig is aan jullie krachten en welwillendheid.'

Hij liet zijn blik naar Zalazar Zwadderich glijden, die zijn ogen had samen geknepen.

Aan het einde van de tafel schrapte Artifex zorgvuldig zijn keel. 'Euh, ik probeer het te begrijpen meesters, maar ik ben een beetje in de war. Wat is deze legende over de Eerste Koning Kreagle? Ik geef toe, dat mijn ouders geen geweldige verhalen vertellers waren.'

Goderic Griffoendor nam zijn ogen niet van Merlijn af terwijl het sprak. 'Koning Kreagle onderhandelde een verdrag dat de eeuwenlange oorlog tussen het Elfensoort en Gobelinssoort beëindigde. Als beloning, vertelt de legende, werd hem door de Elfen onsterfelijkheid beloofd.'

'Huis-Elfen?' verduidelijkte Artifex, die opkeek van zijn rol. 'Maar die zijn zelf niet onsterfelijk, toch?'

'Geen Huis-Elfen,' reageerde Rowena Ravenklauw. 'Huis-Elfen zijn de nakomelingen van een vermenging van de Gobelins en Elfstambomen. Hun voorvaderen kozen om te blijven.'

Artifex fronste zijn wenkbrauwen. 'Waar... te blijven?'

'Later is er tijd voor verhalen,' bemoeide Zalazar Zwadderich zich er, wendend naar Merlinus, mee. 'Je bent of een misleider of een dwaas. Kreagle's graf mag onvindbaar zijn en verloren in de geschiedenis, maar hij is zo echt als de tafel die voor ons staat. Je mag ons je geheimzinnige missie vertellen, mijn tovenaars vriend, maar laat het "feestelijke" versierinkje er vanaf, als je zo vriendelijk wilt zijn.'

Merlijn bestudeerde Zwadderich even, glimlachte geheimzinnig en knikte.

‘Er is een jonge heks met de naam Gabriëlla, die deze nacht ten prooi zal vallen aan een heel slimme weerwolf. Dit moet koste wat kost voorkomen worden, want de bloedlijn van deze heks zal enorm belangrijk gaan blijken in de eeuwen voor ons. Haar huisje is hier, in het nabije woud, hoewel ik de precieze plek niet ken. We kunnen het herkennen aan een gebroken wimpel naast de schoorsteen.’

‘Dit is jouw opdracht, jouw missie?’ grinnikte Zalazar Zwadderich. ‘Een doelloze queeste door de winternacht op zoek naar een boerenhutje?’ Hij lachte, alsof het idee heerlijk belachelijk was.

‘Het is behoorlijk buiten onze gang van zaken om,’ erkende Helga Huffelpuf, ‘maar als Merlinus’ informatie klopt...’

Zalazar Zwadderich wuifde het met zijn hand weg. ‘Wat doet een boerenmeisje ertoe? Zelfs weerwolven verdienen hun kerstfeest, of niet soms?’

‘Je mag twijfelen aan Merlinus, Zalazar,’ zei Rowena Ravenklauw ijskoud, ‘maar je mag geen grappen maken over de levens van anderen, al helemaal niet op Kerstmis. Je hart is zo koud als de nacht die je weigert te onderzoeken.’

‘Zeg me dit, Merlinus,’ zei Goderic Griffoendor, die naar voren leunde om de grote man aan de andere kant van de tafel aan te kijken. ‘Als deze missie zo noodzakelijk is, waarom ben je dan niet gestuurd om het zelf te doen?’

Merlijn reageerde een paar seconden niet. Dan keek hij weg.

‘Ik heb gezworen om me niet met deze zaak te bemoeien. De Koning vroeg me om mijn eed.’

‘En waarom is dat?’ vroeg Goderic Griffoendor, geïnteresseerd zijn wenkbrauwen iets optrekkend.

‘Misschien wil je dat aan de Koning zelf vragen, Goderic,’ antwoordde Merlijn, die een van zijn eigen wenkbrauwen optrok.

Goderic Griffoendor knikte alsof hij hier tevreden mee was. ‘Ik accepteer je opdracht Merlinus, onder voorbehoud, dat je je bij ons voegt, zelfs al mag je niets doen. Misschien, zoals Zalazar verwacht, is dit waarschijnlijk niet meer dan op kerstnacht een ravotten door de sneeuw, maar wat voor kwaad schuilt daarin? Waren we niet net aan het overleggen hoe we onze unieke vaardigheden voor vannachts uitstapje het best in kunnen zetten? Wie gaat er met me mee?’

Rowena Ravenklauw glimlachte en haalde haar toverstok vanuit haar jurk. ‘Ik zal. Het is te lang geleden dat we gezamenlijk optrokken.’

‘Je kunt ook op mij rekenen,’ meldde Helga Huffelpuf zich opstaand.

Aan het eind van de tafel kraste Artifex veer op de rol van perkament.

‘Zwadderich.... protesteerde... beleeft...’ zei hij tot zichzelf terwijl hij schreef. Bij het laatste woord vloog de veer uit zijn vingers en zweefde boven de tafel.

‘Schrapp dat,’ zei Zalazar Zwadderich zachtjes, met zijn toverstok wijzend naar de zwevende veer. Met een zwiep stuurde hij de veer weer naar het perkament, waar hij het laatste drie woorden doorschrapte.

‘Ik denk, dat ik ook deel zal nemen aan deze missie. Ik verlang te zien hoe dit gaat uitpakken, in Merlijn’s naam.’

‘Ah,’ antwoordde Artifex, die vruchteloos naar zijn veer graaide. ‘Heel goed, ja. Ik zal bij uw terugkomst verslag maken van uw bevindingen, oprichters.’

Zalazar Zwadderich stond op, nog steeds met zijn toverstok gericht op de huppelende veer.

‘Om precies te zijn, beste bard, denk ik, dat je met ons meegaat, dan kun je als ooggetuige verslag leggen, ja?’

De groep begon af te dalen van het podium, Artifex aan het eind, nog steeds graaiend naar zijn veer terwijl deze buiten zijn bereik zwaaide. ‘Heel goed, ja,’ zei hij weinig enthousiast.

Bij de deuropening stopte Rowena Ravenklauw en draaide zich om. Ze benaderde het eind van een van de lange tafels van de leerlingen en onderzocht hem zorgvuldig. Na gevonden te hebben waar ze naar op zoek was, strekte ze beide handen en tilde het op.

‘Waar kun je dat ding voor nodig hebben?’ vroeg Goderic Griffioendor, neerkijkend op de behoorlijk grote pompoen in de handen van Ravenklauw.

‘Ik wil al een poosje iets proberen,’ zei ze luchtig haar kin opstekend toen ze hem passeerde.

Gezamenlijk wandelde de groep door de geweldige deuropening in de richting van de grote deuren en de winternacht daarachter.

chrijft op alsjeblieft, Artifex,’ zei Zalazar Zwadderich

vanuit zijn stoel. ‘Ik protesteer beleefd tegen deze methode van transport.’

Helga Huffelpuf verhief haar stem in de wind. ‘Stil, Zalazar. Het is volkomen logisch, zoals Rowena heeft uitgelegd.’

‘Inderdaad. Omdat we de precieze locatie van de hut van het meisje niet kennen, kunnen we er niet heen Verdwijnselen,’ zei Goderic Griffoendor.

‘En bezems zou te opvallend zijn binnen het Dreuzel gebied. We proberen tenslotte deze dagen zo onopvallend mogelijk te zijn. Deze methode stelt ons in staat om het woud te onderzoeken en onopvallend te blijven als het ware.’

‘‘t Is een pompoen,’ verklaarde Zalazar Zwadderich zorgvuldig.

‘‘t Is een slee,’ corrigeerde Rowena Ravenklauw strijdlustig. ‘Het ziet er misschien uit als een pompoen -’

‘Om nog maar te zwijgen van de lucht,’ onderbrak Zalazar.

‘Maar het werkt geweldig voor ons doel. En de rendieren geven er een speciaal tintje aan, al zeg ik het zelf.’

‘Ik kan ze niet anders zien als muizen,’ snoof Zalazar Zwadderich. ‘Ik wil graag, dat onze bard dit noteert als zodanig, omdat ze beiden en deze slee in hun originele vorm zullen veranderen om... hoe laat?’

Rowena Ravenklauw zuchtte. ‘Midernacht, ik kan er niets aan doen. Dit soort magie heeft ingebouwde beperking. Het is niet zo, dat dit gewone transfiguratie is. Ik ben nog nooit in staat geweest om zoiets als dit de hele nacht in stand te houden. Dit is Sprookjes Magie. Mijn grootmoeder leerde het me. Ik heb het altijd al op deze manier willen proberen.’

‘We stellen het op prijs dat je ons hierin laat deelnemen,’ verkondigde Zwadderich hooghartig.

‘Hoeveel tijd hebben we, Merlinus?’ vroeg Goderic Griffoendor vanaf de voorste bank van de slee, klappend met de teugels.

‘De weerwolf valt de jonge dame Gabriëlla aan bij haar terugkeer naar haar huisje om precies vijf minuten na het elfde uur,’ antwoordde Merlijn. ‘De wolf wil haar in een hinderlaag lokken, daarom moeten jullie hem uitschakelen voor ze terug is en het meisje mag nooit te weten komen dat jullie er mee te maken hadden. Dat zou de zaken... ingewikkeld maken.’

Helga Huffelpuf werd, zich iets herinnerend, nieuwsgierig. ‘Eerder zei u, dat het een slimme weerwolf was. Wat bedoelde u daarmee?’

‘Mijn beste mevrouw, u zult mij niet geloven als ik het u vertelde. Sta mij toe eenvoudige uit te leggen dat deze weerwolf, als hij verkeerd in zijn menselijke vorm, een onbelangrijke Dreuzelheer is en een schrijver van verhalen. Geen bijzonder goede verhalen naar mijn smaak.’

‘Dit kan interessanter worden, dan tot nu tot verwacht,’ erkende Zalazar Zwadderich glimlachend.

De slede bewoog zich gemakkelijk door het woud, over heuveltoppen en gleeed tussen de bomen door. Rond hen glom het met sneeuw bedekte landschap blauw onder de volle maan. Ijs schitterde op de kale takken, krakend toen de rendieren er doorheen joegen.

‘Het wordt al laat,’ riep Rowena Ravenklauw na een tijdje. ‘We zullen het hutje nooit op tijd vinden met dit tempo. We hebben meer ogen nodig bij deze zoektocht. Zullen we ons splitsen?’

‘Niet tenzij je meer pompoenen hebt meegebracht,’ antwoordde Goderic Griffioendor.

‘Misschien kan ik helpen,’ zei Helga Huffelpuf die rechtop ging zitten. ‘Artifex, heb je nog steeds een paar van die gemberkoekjes?’

‘Ik, euh, heb helemaal geen gemberkoekjes,’ stamelde de jonge man. ‘Ik ben bang, dat ik niet weet waar u het over hebt, mevrouw.’

‘Oh, goede help, Artifex, wij zijn heksen en tovenaars,’ riep Goderic Griffioendor. ‘Er is meer voor nodig dan snelle vingers om koekjes voor ons te verbergen. Ze zitten in je rechter binnenzak. Je wilt ze vast delen, is het niet?’

Artifex klopte overdreven op zijn borst. ‘Oh, deze! Hè! Nee, natuurlijk niet. Ik was ze helemaal vergeten, alstublieft, mevrouw Huffelpuf.’

Helga Huffelpuf nam een grote gemberkoek van Artifex en hield deze omhoog. Ze glimlachte wantrouwend naar de anderen.

‘Ik heb dit altijd al eens willen proberen,’ verkondigde ze. Voorzichtig hief ze haar toverstok in de schuddende slee, dan tikte ze ermee tegen haar voorhoofd. Even later trok ze de toverstok weer weg en maakte een lange zilveren sliert, die stil dreef in de koude lucht.

‘Net als met de Hersenpan,’ merkte Rowena Ravenklauw observerend op. ‘Maar wat wil je er mee gaan doen?’

Zonder te antwoorden hield Helga Huffelpuf de gemberkoek omhoog en drapeerde de zilveren draad erop en eromheen. Plotseling trok ze haar toverstok los van de koek waardoor de sliert afbrak en het om de koek gedraaid bleef waar hij langzaam verdween.

‘En wat precies -’ begon Zalazar Zwadderich, maar zijn woorden stakte toen het koekje opsprong in Helga Huffelpuf’s hand. Vrij snel veranderde het koekje van vorm, er ontstonden twee grove benen, dikke armen en een groot plat hoofd. De snoepjes aan de rand van het koekje werden de ogen van het kleine figuur terwijl een deukje in het gezicht een eenvoudige glimlachende mond werd.

‘Erg leuk,’ merkte Merlijn waarderend op. ‘Een Gemberkoekmanneling om ons te helpen zoeken. Hij heeft het enige wat daar voor nodig is. Hij heeft ogen.’

Helga Huffelpuf knikte trots. 'En hij zal snel zijn, tenzij hongerige boeren hem op zijn weg tegenkomen.' Tot het Gemberkoekmannetje zei ze, 'We zijn op zoek naar een hutje met een gebroken wimpel naast de schoorsteen. Mocht je het vinden, kom dan zo snel mogelijk terug en breng ons erheen.'

'Ik zal zo snel rennen als ik kan,' zei het Gemberkoekmannetje met een schrille kleine stem, op en neer springend op Helga Huffelpuf's hand. 'Ze pakken mij nooit!'

Een ogenblik later sprong de kleine man van de voorkant van de slee en spurtte weg in het maanverlichte woud, een pluim sneeuw achter zich latend met een zichtbaar spoor tussen de bomen.

'Dit is ziekelijk belachelijk,' verkondigde Zalazar Zwadderich. 'Graag vast te leggen op schrift.'

'Euh, daarover gesproken,' antwoordde Artifex opkijkend van zijn perkament, 'is dit een goed moment om weer naar Koning Kreagle te vragen? Als een bard en kroniekschrijver, heb ik het sterke gevoel, dat ik van dit soort dingen af moet weten.'

'Nu is een prima moment veronderstel ik,' antwoordde Goderic Griffoordor met zijn blik over de bomen terwijl de slee over de heuvels hobbelde. 'Helga, jij weet even veel over de legende als wie dan ook.'

Helga Huffelpuf knikte.

'Het is erg eenvoudig, echt. Toen Koning Kreagle de troon besteeg, als eerste Koning van de toverwereld, was er al eeuwen een oorlog aan de gang tussen twee kanten van de magische wereld, aan de ene kant de Gobelinsoort, welke je kent. Aan de andere was het Elfensoort, welke je niet kent, omdat ze allang van deze wereld verdwenen zijn. De bron van hun vijandigheid was allang vergeten, maar de kern van hun ruzie stond hen nog altijd helder voor de geest: ze waren té gelijk aan elkaar om de verschillen van de ander te aanvaarden en té verschillend om elkaars overeenkomsten te waarderen. De Elfen waren een zeer wijs ras, klein en listig, maar boven alles, zij waren tijdspinners. Ze wisten hoe de tijd te beïnvloeden, zowel op kleine schaal individueel, of op grote schaal als ze samen werkten. Het was deze speciale kunde, die Koning Kreagle op een idee bracht. Met de hulp van de raad van de Elfenleiders kozen ze de meest afgelegen plek op aarde als de locatie voor hun meest gecompliceerde betovering ooit. Daar schiepen ze een nieuw rijk voor de Elfen, niet alleen verborgen in ruimte, maar ook in tijd, bestaand in een glazen koepel van geschiedenis gemaakt door, en alleen toegankelijk voor, de Elfen zelf. Iedere Elf op aarde verhuisde naar hun nieuwe rijk, behalve degene die we nu kennen als Huis-Elfen, die bewust verkozen om te blijven.'

Artifex had verwoed zitten krassen, maar opens keek hij op. 'Waarom zouden ze dat doen?'

Het antwoordt kwam van Merlijn. 'De Elfen waren een trots arrogant ras. Zij die zich ophielden met het Gobelinras, kregen een laag zelfbeeld en werden onderdanig. Door

zichzelf te verlagen tot het niveau van dienaren en slaven, geloofden ze, dat ze misschien uiteindelijk op een goede dag genoeg geboet hadden voor hun vermengde afkomst en zo de toegang verdienden tot het verborgen Elfenrijk.'

Zalazar Zwadderich gaf zijn commentaar, 'Dus zij krijgen hun uiteindelijke beloning en wij krijgen goedkope werkers. Ik houd het op een win - win situatie voor iedereen die ermee te maken heeft.'

'Om tot de kern te komen,' ging Helga Huffelpuf verder. 'De Gobelins waren blij dat de Elfen van de wereld die zij kenden verdwenen, maar ze leefden met de eeuwige achterdocht jegens de tovenaarkoning die had samen gewerkt met de Elfen om hun vertrek te regelen. Voor wat betreft het Elfendeel echter, de legende verteld, dat de Elfenleiders beloofden om Koning Kreagle te belonen voor zijn wijsheid en moeite. Ze beloofden bij zijn overlijden zijn geest te begeleiden tot hun rijk. Getrouw aan hun woord, vertellen de verhalen, keerden de Elfenleiders tientallen jaren later terug naar onze wereld, vlak voor het moment dat de Koning stierf. Namen hem mee met hen en werden nooit meer gezien. Daar in het tijdloze rijk, wordt verondersteld dat hij nog altijd leeft, hersteld en vitaal, mogelijk wakend over ons die zijn achter gebleven in onze eigen wereld.

'Ik beken,' zei Artifex die stopte met schrijven, 'het klinkt als een sprookje. Niet eens een slecht verhaal, maar desondanks toch een verhaal.'

'Er is hoop voor deze jongen,' verklaarde Zalazar Zwadderich hartelijk.

'Kijk,' onderbrak Goderic Griffendor wijzend. 'Onze kleine vriend komt terug.'

En jawel, terwijl de inzittenden van de slee naar voren leunden, turend in de duisternis, spoedde een klein figuur zich door het woud, draaiend door de bomen en een wolk van sneeuw in zijn spoor opstuwend. Toen hij de slee naderde, sprong hij in de lucht en landde met gemak in Helga Huffelpuf's uitgestoken hand.

'Je hebt nieuws voor ons?' vroeg ze terwijl Goderic Griffendor de slee tot stilstand bracht.

'Dat heb ik,' trilde het Gemberkoekmannetje. 'Ik werd opgejaagd door drie Dreuzels, twee tovenaren, een vos, vijftien varkens, en een erg volhardende raaf.

'Ik bedoel,' zei Helga Huffelpuf die opzij keek naar de anderen, 'heb je het hutje gevonden?'

Het Gemberkoekmannetje boog diep op haar hand. 'Dat heb ik inderdaad! U moet de Noorderster voorbij de heuvel volgen. Het ligt net buiten het woud, niet meer dan 15 minuten ver!'

Goderic Griffendor klapte met de teugels en draaide de slee in de richting die het Gemberkoekmannetje had aangegeven.

‘We hebben niet veel tijd,’ riep hij, terwijl de slee aan snelheid won, de heuvel af suizend en tussen de bomen heen zwaaiend. ‘Het is bijna elf uur op de klok. De wolf zal spoedig aanvallen, tenzij we in luttele minuten arriveren.’

De inzittenden van de slee hielden zich vastberaden vast, terwijl de rendieren door de sneeuw stoven, de slee sneller en sneller voort trekkend. De bomen stonden verder uiteen en de slee bonkte plotseling over een rij van bevroren bosjes en sloeg neer in een dik pak losse sneeuw. De sneeuw explodeerde rondom hen en verblindde de reizigers een lang gespannen moment. Toen het zicht weer terug was, trok Goderic Griffoendor hard aan de teugels, de rendieren stoppend in de sneeuw en dwong de slee zo om scheef te stoppen.

‘Waarom stoppen we?’ riep Rowena Ravenklauw die naar voren leunde. ‘Het huisje is daar, binnen ons gezichtsgebied voorbij dit sneeuw veld! We lopen er in vijf minuten heen!’

‘Dit is geen sneeuwveld,’ merkte Goderic Griffoendor vlak op.

De anderen keken.

‘Ah, ja,’ zei Zalazar Zwadderich, die zich terug liet zakken in zijn stoel. ‘Het is een bevroren meer. Hoe ontzettend teleurstellend. Het zal ons gewicht nooit kunnen houden.’ Er klonk een spottende ondertoon in zijn stem.

‘Het heeft mij zonder probleem gehouden,’ zei het Gemberkoekmanneltje van de plek waar hij stond op Huffelpufs hand. Ravenklauw bewoog zich opgewonden in haar stoel. ‘Hebben we tijd om er omheen te rijden?’

‘Ik denk van niet,’ zei Goderic Griffoendor ernstig. ‘Kijk eens naar het oosten. Zie je dat?’

‘Daar komt de heks nu al aan,’ zei Merlijn starend in het maanlicht.

Inderdaad een klein stipje licht markeerde de aankomst van een figuurtje in een rode mantel die haar weg zocht door de bomen die het meer om gaven. Een lantaarn bungelde opzij van het figuur, die het hutje naderde.

‘Wat gaan we doen, vrienden?’ vroeg Helga Huffelpuf snel. ‘Ik weiger te geloven dat we tot hier gekomen zijn en de waarheid te ontdekken van Merlijn’s missie, om uiteindelijk te falen.’

Goderic Griffoendor draaide zich langzaam om op de voorstoel van de slee. Een glimlach spreidde zich boven zijn korte sikje.

‘Er is iets,’ zei hij langzaam, ‘wat ik altijd al wilde proberen.’

ezellig als dit is,' riep Helga Huffelpuf tegen de harde wind, 'ik denk, dat dit de rendieren nogal schrik aanjaagt!

'Wat is er om schrik van te hebben?' antwoordde Goderic Griffoendor, grijnzend de teugels strak vast houdend.

'Wel, om te beginnen,' begon Rowena Ravenklauw behulpzaam. 'Ik denk, dat ze gewent zijn hun hoeven op de grond te hebben!'

Goderic Griffoendor schouderchokte. 'Onzin! Het zijn muizen, zoals Zalazar duidelijk heeft gemaakt en daarmee hebben ze niet de hersenen om ergens over te twifelen! Ze maken het goed en we zijn er in een ommezien!'

'Het is natuurlijk niet aan mij om op te merken,' verklaarde Zalazar Zwadderich turend over de zijkant van de slee, 'maar ik ben er van overtuigd, dat we net het dak van het huisje in kwestie gepasseerd zijn.'

'Oh,' reageerde Goderic Griffoendor weer trekkend aan de teugels. 'Ah. Maak je geen zorgen. We landen achter het huisje, op die manier verbergen we onze aanwezigheid van de jonge dame Gabriëlla. Het perfecte plan, al zeg ik het zelf.'

De wind huilde rond de slee terwijl Goderic Griffoendor hem uit de lucht weg stuurde. De rendieren galoppeerde vrolijk mee, hun hoeven fluitend door de koude nachtlucht. Terwijl ze daalden, manoeuvreerden ze langs dunne dennenbomen en naderden het maanverlichte dak van het hutje. Een ijle rooksliert kwam uit de scheve schoorsteen. Pal ernaast, zoals was aangegeven, hing een smeedijzeren wimpel. Met een doffe klap landde de slee in de kleine tuin en gleeed tot een plotse stop.

'Snel nu,' zei Rowena Ravenklauw hijgend. 'Laten we de wolf doen verdwijnen. Op zeker doen we het vuige monster er een plezier mee.'

'Wacht, Rowena,' zei Helga Huffelpuf haar zuster de schouder aanrakend. 'We kunnen niet met z'n allen het hutje binnen stormen. Denk aan de details van onze missie. We mogen niet gezien worden. Onzichtbaarheid en list moeten ons devies zijn. Een Dreuzelweerwolf heeft toch niet de aandacht van ons allen nodig?'

Er werd even nagedacht en toen keek iedereen naar Zalazar Zwadderich.

'Onzichtbaarheid en list,' zei Goderic Griffoendor met glinsterende ogen in het maanlicht, 'zijn echt jouw specialiteiten, Zalazar.'

Zalazar Zwadderich sloeg zijn ogen op. 'Al goed, ik doe het,' verkondigde hij lui. 'Maar ik weiger het leuk te vinden. Graag vast te leggen op schrift.'

Langzaam, vorstelijk, stond Zalazar Zwadderich op in het achterdeel van de slee. Hij veegde zijn dikke mantel glad, trok zijn kraag strak en zette zijn hoed recht. En dan in een windvlaag, veranderde hij. Artifex had er wel eens over gehoord, maar hij had het nog nooit zien gebeuren. Hij hijgde en klemde zijn rollen tegen zijn borst.

Zwadderich piepte in de nachtlucht en vloog op van de slee, zijn leerachtige vleugels sloegen gestaag.

‘Het is inderdaad niet echt mooi,’ merkte Rowena Ravenklauw op, de mondhoeken naar beneden in milde weerzin. ‘Maar ik denk, dat een vleermuis zijn soms handig is.’

De vleermuis hobbelde nauwelijks zichtbaar in het maanlicht door de lucht. Toen hij het hutje bereikte, klom hij omhoog via de stenen muur en verdween onder de dakrand. Oneindig lijkende seconden tikten voorbij in doodse stilte.

In de slee draaide Helga Huffelpuf zich met een wenkbrauw opgetrokken naar Merlijn.

‘Hoe wist u eigenlijk echt van deze opdracht voor vannacht, Merlinus?’ vroeg ze.

‘Dat heb ik u verteld,’ antwoordde hij geduldig, ‘de Koning stuurde me.’

Helga Huffelpuf zuchtte.

Een ogenblik later klonk er een explosie van herrie van binnen in het hutje. Er was een gesmoord gejam, een wild krabbelen en toen een afgrijselijk, keelachtig, kokhalzend geluid. Seconden later barstte de achterdeur van de hut open, versplinterde in stukjes en een grote, vaag menselijke, wolf tuimelde tollend naar buiten in de sneeuw, alsof hij werd rondgedraaid door een onnatuurlijke kracht. Hij worstelde om zijn voeten onder zich te krijgen en schoot toen door de tuin, jammerend in zichzelf en nooit omkijkend.

In de slee staarde allen naar het woud waarin de wolf verdwenen was.

‘Ben ik in de war,’ zei Rowena Ravenklauw zachtjes, ‘of droeg die weerwolf damesondergoed?’

‘Ik geloof zelfs, dat het een nachtjapon was,’ corrigeerde Goderic Griffoendor. ‘En een mutsje. Ik ben er vrijwel zeker van dat hij een mutsje droeg.’

Helga Huffelpuf draaide zich weer naar Merlijn, haar wenkbrauw nu sarcastisch hoog opgetrokken.

‘Moeten we hieruit begrijpen,’ zei ze wrevelig, ‘dat de weerwolf was verkleed als de oma van het jonge meisje?’

Merlijn haalde zijn schouders langzaam op.

‘Ik zei je toch. Het is een erg slimme weerwolf.’

Aan de andere kant van de tuin bewoog een schaduw. Zalazar Zwadderich stapte naar buiten en kuierde achteloos door de sneeuw, zijn toverstok langs zijn zij. Na een tiental stappen stopte hij alsof hij zich iets herinnerde.

Zijn toverstok opheffend draaide hij zich half naar de gebroken deur.

'*Reparo,*' zei hij achteloos. De stukken en brokken van de deur werden weer een geheel en sloten het gapende gat af.

'Netjes, Zalazar,' complimenteerde Helga Huffelpuf hem toen de kale tovenaar weer in zijn stoel ging zitten. 'Ik aarzel om te vragen, maar wat is er gebeurd met de oma van het jonge meisje?'

'Ah, dat,' antwoordde Zwadderich, die zijn kraag weer strak trok. 'Dat komt wel goed. Nogal verbazingwekkend dit; de weerwolf had haar in één keer opgeslokt. Ik motiveerde hem eenvoudig, euh, haar weer te presenteren. Een kleine Geheugenmodificatie heeft haar ervan overtuigd dat ze de gehele tijd geslapen heeft.'

'Neem mij niet kwalijk dat ik het zeg, Zalazar,' zei Merlijn toen Goderic Griffioendor de teugels weer liet knallen. 'Maar ik geloof dat het er naar uitziet, dat je jezelf toch vermaakt hebt.'

'Zullen Kerstmis wonderen ooit ophouden,' mompelde Zalazar Zwadderich, Merlijn's blik vermijdend.

Stil zocht de slee zijn weg door het woud, terug tredend op haar pad naar het kasteel.

en uur later verliet Merlijn te voet het kasteel. Hij hield ervan door de sneeuw te lopen, zonder een spoor achter te laten op de glinsterende heuvel.

Met het verlaten van de glans van het kasteel en het bereiken van de eerste bomen van het woud, merkte hij iemand in de buurt op die naar hem keek.

'Wederom gegroet, o Koning,' zei hij stilstaand zonder zich te draaien.

'Ik heb je gezegd mij niet zo te noemen,' zei een stem een beetje hol lachend. 'Het is lange tijd geleden, dat ik een kroon droeg. Alles wat ik nu draag is een wintermuts en om eerlijk te zijn, denk ik dat ik dat prettiger vind. Het is in ieder geval een stuk warmer, helemaal waar ik vandaan kom. Ik neem aan dat alles goed ging.'

'U weet dat,' antwoordde Merlijn zijn gezicht draaiend naar de figuur die in de sneeuw was verschenen.

Kreagle was dik en bebaard, uitgebreid zittend op een bank van een behoorlijk grootse slede, veel rijker versiert dan de slee die Rowena Ravenklauw had getransformeerd uit de pompoen. Grote rendieren, veel vorstelijker en beter getraind dan de getransformeerde muizen, stonden in rij voor de slee in een fijn leren harnas.

‘Tijd is als een speeltje voor u, o Koning,’ ging Merlijn door. ‘Als u geweten had dat we niet zouden slagen, dan had u mij nooit gezonden.’

‘O, doe niet zo mopperig,’ zei Kreagle. ‘Je weet, dat ik je niet alleen op deze missie kon sturen. Het ging niet alleen om een opdracht die vervuld moest worden, weet je. Het ging erom anderen te laten geven.’

‘Is mijn geven niet waardevol genoeg?’

‘De moeilijkste gift voor jou om te geven, Merlinus, is anderen toe te staan om te helpen. Dus, ja, jou geven is zeer waardevol. En gewaardeerd.’

‘Weet u, er beginnen zich legenden over u te verspreiden, Koning,’ merkte Merlijn op, kijkend naar de bomen even verderop. ‘Mensen beginnen eigen verhalen te verzinnen over de aardige oude man, die rond gaat en geschenken geeft en mensen in nood helpt. Ik begrijp, dat sommigen koekjes neerzetten in de hoop op uw komst. Als u van plan bent om geheim te blijven, moet u een beetje beter oppassen.’

‘Je klinkt precies als mijn Elfen, Merlinus,’ lachte de dikke man. Het was een aangenaam geluid. ‘Altijd bezig me te vertellen, dat ik moet ophouden om me te begeven in de wereld van tijd. Het is maar een nacht per jaar. Wat voor kwaad kan het?’

‘Sommigen denken, dat u de mysterieuze geschenken gever bent, o Koning,’ stelde Merlijn kijkend in de man zijn glanzende zwarte ogen, ‘tenminste, de boeren. Ze noemen u een heilige. Zelfs Dreuzeles zijn begonnen de legende te verspreiden van de vrolijke dikke man die op de Pool woont waar het altijd winter is, waar de Elfen in het geheim hun steden bouwen. Alleen hebben ze de naam verkeerd. Ze noemen u “Kringel”.’

‘Kringel,’ zei de dikke man alsof hij de woorden proefde. ‘Klinkt wel goed. Die ga ik misschien gebruiken. Veel beter dan Kreagle. Die is niet meer wie ik eigenlijk ben. Ben je het daar mee eens?’

‘Mijn vriend, er is niet veel waar ik het mee eens ben met u, maar dit kan ik zeggen: u vermaakt me. U vermaakt me eindeloos.’

De dikke man lachte opnieuw en sloeg Merlijn amicaal op de schouder.

‘Laat dat dan jouw kerstgeschenk zijn, Merlinus. Je bent veel te ernstig mijn vriend, echt veel te ernstig.’

Merlijn stapte weg, wetend dat Kreagle – Kringel veranderde hij in zijn gedachten - op het punt stond te vertrekken. Hij bleef nooit lang op één plek.

‘Vertel mij, o Koning,’ vroeg Merlijn met stemverheffing, ‘waarom was dat meisje zo belangrijk?’

‘Ze is belangrijk, omdat alle mensen belangrijk zijn, Merlinus,’ lachte de dikke man. ‘Dat weet je.’

Merlijn glimlachte een beetje stroef en trok een wenkbrauw op.

‘En,’ zei Kringle zijn teugels optillend. ‘Ze heeft een belangrijke nakomeling, vele, vele manen van nu. Een afstammeling die een hele boel mensen zal redden. Een Potter.’

‘Sinds wanneer redden pottenbakkers mensen?’ vroeg Merlijn.

‘Sinds wanneer ben jij begonnen om je te interesseren of mensen het waard zijn te redden?’ weerlegde Kringle glimlachend, zijn wangen rood, zijn baard wit in het maanlicht. ‘Overigens, ik houd van wat je metgezel, Griffoendor, deed met de slee. Vliegende rendieren, inderdaad. Daar zou ik ongelofelijke dingen mee kunnen doen. Ik zal eens met mijn Elfen praten, wanneer ik terug op de Pool ben.’

Merlijn schudde enkel zijn hoofd toen de dikke man met de teugels klapte. Als één kwamen de rendieren in beweging en trokken de slee zo plotseling op, dat Kringle snel zijn hand op zijn muts legde om hem op zijn plaats te houden.

‘Whoa, ho, ho! Gelukkig Kerstmis, Merlijn! Gelukkig Kerstmis, iedereen!’

De slede stoof zonder dringende reden weg het woud in en was in minder dan geen tijd verdwenen. Merlijn stond in de sneeuw de slede na te kijken, glimlachend bij zichzelf en zijn hoofd schuddend.

De man kon dan een beetje gestoord zijn, dacht Merlijn, maar hij wist wél de juiste geschenken te geven.

Einde